

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 75.051/3
van 12 februari 2024

over

een voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap
‘über die mentale Gesundheit’

Op 7 december 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Viceminister-president en Minister van Gezondheid en Sociale Aangelegenheden, Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap ‘über die mentale Gesundheit’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 30 januari 2024. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Yves DEPOORTER, griffier.

De verslagen zijn uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur en Katrien DIDDEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 februari 2024.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap voorziet in een nieuwe regeling van de geestelijke gezondheidszorg.

2.1. Hoofdstuk 1 van het voorontwerp bevat, naast een aantal definities, een aantal algemene bepalingen betreffende het toepassingsgebied, het onderwerp en de doelstelling van het aan te nemen decreet, de principes die de dienstverleners in acht moeten nemen en de vertegenwoordigers van de betrokkenen.

2.2. Hoofdstuk 2 bepaalt het aanbod aan diensten die kunnen worden verleend, namelijk de diensten voor laagdrempelige ondersteuning, de diensten voor georganiseerde ambulante ondersteuning en de diensten voor residentiële en/of transmurale ondersteuning.

2.3. Hoofdstuk 3 heeft in de eerste plaats betrekking op de vergunning voor diensten voor transmurale en/of residentiële ondersteuning. Voor het creëren en aanbieden van psychiatrische kortverblijven en woonstructuren voor beschut wonen is een vergunning vereist die bestaat uit een planningsvergunning en een exploitatievergunning. De voorwaarden voor de planningsvergunning worden bepaald en de Regering van de Duitstalige Gemeenschap (hierna: de Regering) wordt gemachtigd om de voorwaarden te bepalen voor het verkrijgen van de exploitatievergunning. Het hoofdstuk bevat een aantal bepalingen over de vergunningsprocedure en delegeert de verdere regeling ervan aan de Regering. Tevens worden de overdracht van de vergunning geregeld, alsook de verplichtingen voor het behoud van de exploitatievergunning, de financiering, overeenkomstig hoofdstuk 4, van dienstverrichters die over een vergunning beschikken, de procedure in geval van niet-naleving van vergunningsvoorwaarden en de sluiting en de vrijwillige stopzetting van het ondersteuningsaanbod. Er wordt bepaald dat de vergunning gepaard kan gaan met een mandaat waarbij de betrokken dienstverrichter wordt belast met het beheer van een dienst van algemeen economisch belang.

Hoofdstuk 3 regelt eveneens de erkenning van diensten voor ambulante ondersteuning. Deze erkenning kan worden aangevraagd met het oog op een financiering overeenkomstig hoofdstuk 4. De erkenningsvoorwaarden worden geregeld, alsook de erkenningsprocedure, de overdracht van de erkenning, de verplichtingen voor het behoud van de erkenning en de procedure bij niet-naleving van de erkenningsvoorwaarden. Ook hier wordt bepaald dat de erkenning gepaard kan gaan met een mandaat waarbij de betrokken dienstverrichter wordt belast met het beheer van een dienst van algemeen economisch belang.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

2.4. Hoofdstuk 4 van het voorontwerp bevat bepalingen betreffende de subsidiëring van de verscheidene diensten. Voor diensten voor laagdrempelige ondersteuning is subsidiëring via een overeenkomst tussen de Regering en de dienstverrichter mogelijk. Wat de diensten voor georganiseerde ondersteuning betreft, kunnen enkel dienstverleners die een vergunning of erkenning hebben, een subsidie ontvangen. Dienstverrichters die diensten voor georganiseerde ondersteuning aanbieden, kunnen een financiële bijdrage aan de betrokkenen vragen. Voor de psychosociale dagopvang en de psychiatrische kortverblijven wordt voorzien in een subsidie in de vorm van een begeleidingsforfait. Dienstverrichters die woonstructuren voor beschut wonen aanbieden, kunnen een bewonersgebonden subsidie ontvangen, een personeelsgebonden subsidie en een subsidie voor een bijzonder aanbod aan diensten. Het aanbod aan diensten voor georganiseerde ondersteuning kan ook worden gesubsidieerd via een overeenkomst tussen de Regering en de dienstverrichter. Er wordt ook voorzien in de mogelijkheid tot het sluiten van een beheerscontract tussen de Regering en een dienstverrichter die een vergunning heeft gekregen.

2.5. Hoofdstuk 5 voorziet in een ondersteuning voor proefprojecten voor een periode van ten hoogste drie jaar.

2.6. Hoofdstuk 6 regelt het netwerk voor geestelijke gezondheidszorg, waaraan alle dienstverrichters die een vergunning hebben of erkend zijn, moeten deelnemen. Alle andere dienstverrichters die werkzaam zijn in de geestelijke gezondheidszorg, staat het vrij om als netwerkpartner mee te werken.

2.7. Hoofdstuk 7 regelt de verwerking van persoonsgegevens. Onder meer de verwerkingsverantwoordelijken, de gegevenscategorieën, de doeleinden van de verwerking en de bewaartermijn worden bepaald. Er wordt ook voorzien in bepalingen betreffende de vertrouwelijke behandeling van de gegevens, betreffende de verwerking onder verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar die gebonden is aan het beroepsgeheim en betreffende het nemen van gepaste veiligheidsmaatregelen.

2.8. Hoofdstuk 8 bevat bepalingen over de inspectie, de controle en de rapportering, alsook strafbepalingen, en voorziet onder meer in de mogelijkheid tot aanstelling van een commissaris-afgevaardigde indien ernstige tekortkomingen worden vastgesteld in een woonstructuur voor beschut wonen.

2.9. Hoofdstuk 9 bevat wijzigingsbepalingen, opheffingsbepalingen en een overgangsbepaling. Het aan te nemen decreet treedt in werking op 1 mei 2024.

VORMVEREISTEN

3. Op de vraag of de bepalingen van het voorontwerp die betrekking hebben op subsidiëring (namelijk de bepalingen van hoofdstuk 4) werden aangemeld bij de Europese Commissie op grond van artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“Das Bezuschussungsvorhaben wurde nicht bei der EU-Kommission angemeldet.

Die Europäische Kommission und der Gerichtshof der Europäischen Union stellen den Mitgliedstaaten verschiedene Instrumente zur Verfügung, um Ausgleichsleistungen für die Erbringung von DAWI zu gewähren (das „DAWI-Paket“), jedoch scheint im vorliegenden Kontext der Beschluss der Europäischen Kommission 2012/21/EU vom 20. Dezember 2011 über die Anwendung von Artikel 106 Absatz 2 des Vertrags über die Arbeitsweise der Europäischen Union auf staatliche Beihilfen in Form von Ausgleichsleistungen zugunsten bestimmter Unternehmen, die mit der Erbringung von Dienstleistungen von allgemeinem wirtschaftlichem Interesse betraut (hiernach „Beschluss“) die geeignetste Grundlage zu sein, um die Leistungen der Personenunterstützung im Bereich der mentalen Gesundheit in Einklang mit den geltenden Beihilfavorschriften finanziell zu unterstützen.

Die anderen Instrumente des DAWI-Pakets wurden demnach nicht weiter analysiert.

Staatliche Ausgleichsleistungen, die die Bedingungen des Beschlusses erfüllen, gelten gemäß Artikel 3 des Beschlusses als mit dem Binnenmarkt vereinbare Beihilfe, die von der Pflicht der vorherigen Anmeldung bei der EU-Kommission befreit ist.

An erster Stelle sind die Autoren des vorliegenden Dekrets der Ansicht, dass die gemäß Kapitel 4 des Dekrets gewährte Bezuschussung für die Gewährleistung der Personenunterstützung im Bereich der mentalen Gesundheit unter Artikel 2 Absatz 1 Buchstabe c) des Beschlusses fällt, nämlich „Ausgleichsleistungen für die Erbringung von Dienstleistungen von allgemeinem wirtschaftlichem Interesse zur Deckung des sozialen Bedarfs im Hinblick auf Gesundheitsdienste und Langzeitpflege, Kinderbetreuung, den Zugang zum und die Wiedereingliederung in den Arbeitsmarkt, den sozialen Wohnungsbau sowie die Betreuung und soziale Einbindung sozial schwacher Bevölkerungsgruppen.“ Mit vorliegendem Dekret wird eine möglichst bedarfsgerechte medizinische Versorgung von Personen mit einem Unterstützungsbedarf im Bereich der mentalen Gesundheit verfolgt. Diese Zielsetzung geht aus Artikel 2 Nummern 2 und 3, Artikel 4 Absatz 2 und Artikel 5 des Dekrets deutlich hervor. Der Beschluss überlässt den Mitgliedstaaten hier bewusst die größtmögliche Flexibilität, um die Dienstleistungen für solche Zielgruppen abzudecken.

An dieser Stelle sind zwei zusätzliche Aspekte hervorzuheben: Unter Berücksichtigung des nachstehenden legt der Beschluss eine erhöhte Obergrenze der Bezuschussung für die Erbringung solcher Dienstleistungen fest. Zudem kann die Befreiung von der Anmeldepflicht der Beihilfen in Anwendung des Beschlusses nur für 10 Jahre gewährt werden, wobei eine erneute Betrauung für denselben Zeitraum nicht ausgeschlossen ist.

Der Beschluss legt folgende Bedingungen fest, die die Autoren des vorliegenden Dekretentwurfs als erfüllt erachten:

1. die Artikel 25 und 33 sehen im Einklang mit Artikel 4 des Beschlusses, insofern ein Dienstleister im Wege eines oder mehrerer Betrauungsakte mit der Erbringung der Dienstleistung von allgemeinem öffentlichem Interesse betraut wird. Dies wird konkret auf Erlassebene erfolgen.

2. Eine zweite Bedingung wird durch Artikel 5 des Beschlusses festgelegt, der einige Anforderungen an den zu gewährenden finanziellen Ausgleich stellt. Gemäß Absatz 1 darf die Ausgleichsleistung nicht über das hinausgehen, was erforderlich ist, um die durch die Erfüllung der gemeinwirtschaftlichen Verpflichtungen verursachten Nettokosten abzudecken. Ein angemessener Gewinn kann hierbei hinzugerechnet werden. Die Nettokosten werden durch den Artikel als Differenz zwischen allen Kosten, die in Verbindung mit der Erbringung der DAWI anfallen, und den Einnahmen, die mit der

Erbringung der DAWI erzielt werden, angegeben. Die Berechnungsweise der jeweiligen Zuschüsse unterscheidet sich im Detail für jedes Angebot, wie sowohl dem verfügbaren Teil als auch den in den Kommentaren zu den Artikeln bereitgestellten Erklärungen entnommen werden kann. Für die Anwendung dieser Vorgabe kann jedoch festgehalten werden, dass die Kosten der Erbringung der DAWI in vorliegendem Kontext gleichlaufen mit den Personal- und Funktionskosten des jeweiligen Dienstleisters für ein bestimmtes Angebot. Diese werden zu höchstens 100% bezuschusst werden, in der Regel vermutlich weniger. Einzig der gemäß Artikel 37 des Dekrets vorgesehene finanzielle Beitrag des Betroffenen wird dafür sorgen können, dass die Dienstleister für ein Angebot einen Gewinn erzielen. Dieser wird gemäß Artikel 37 Absatz 3 des Dekrets streng reguliert, sodass ausufernde Gewinne unterbunden werden und das Zustandekommen einer Überkompensation eher unwahrscheinlich ist.

Dies bedeutet, dass die Obergrenze der Ausgleichsleistung folgender Formel entsprechen wird: Personal- und Funktionskosten – durch die DAWI erwirtschaftete Einnahmen + Prozentsatz der Eigeneinnahmen, der gemäß Artikel 5 Absatz 5 des Beschlusses errechnet wird. Die Ausgleichsleistung selbst muss nicht dieser Formel entsprechen, sie darf diese Obergrenze nur nicht überschreiten. Tut sie dies doch, liegt eine Überkompensation vor. Artikel 5 Absatz 10 des Beschlusses verpflichtet die Deutschsprachige Gemeinschaft, den Teil der über diese Obergrenze hinausgeht, zurückzufordern.

3. Artikel 6 des Beschlusses verpflichtet die Mitgliedstaaten, zu kontrollieren, dass die Erbringer von DAWI keine Überkompensation erhalten und falls doch, diese zurückzufordern. Artikel 55 §3 des Dekrets bildet die Grundlage zur Kontrolle und zur Rückforderung von Zuschüssen, die nicht im Einklang mit dem Dekret und den Beihilfevorgaben sind.

4. Die Regierung wird gemäß Artikel 9 des Beschlusses alle 2 Jahre einen Bericht über die Anwendung des Beschlusses anfertigen müssen. Dort wird sie die Dienstleistungen erklären, für die Zuschüsse gewährt werden, den Gesamtbetrag der gewährten Zuschüsse aufschlüsseln und Angaben zu eventuellen Schwierigkeiten bei der Anwendung des Beschlusses liefern müssen.”

Uit het antwoord blijkt dat de stellers van de tekst voor de ontworpen steunregeling beroep willen doen op de vrijstellingsregeling van het DAEB-besluit.² In lijn met artikel 4 van dat besluit wordt in de artikelen 25 en 33 van het voorontwerp bepaald dat respectievelijk de vergunning en de erkenning gepaard kunnen gaan met een mandaat waarbij de betrokken dienstverrichter wordt belast met het beheer van een dienst van algemeen economisch belang. De gemachtigde bevestigde dat aan alle dienstverrichters die een vergunning of een erkenning verkregen, een dergelijk mandaat zal worden verleend (en dus niet enkel aan een selectie van dienstverrichters) en dat de vrijwillige beëindiging van het aanbod zal resulteren in de intrekking van het mandaat.

² Besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’.

Er kan worden aangenomen dat de diensten waarvoor steunverlening wordt beoogd, onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2, lid 1, c), van het DAEB-besluit,³ maar er zal dan op moeten worden toegezien dat daadwerkelijk is voldaan aan de voorwaarden vervat in dat besluit, uiterlijk bij het uitwerken van de uitvoeringsbesluiten van hoofdstuk 4 van het aan te nemen decreet. In het andere geval zal alsnog tot aanmelding bij de Europese Commissie moeten worden overgegaan.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. Alle diensten die worden geregeld in het voorontwerp kunnen worden beschouwd als een dienst in de zin van artikel 4, 1), van de dienstenrichtlijn,⁴ tenzij voor de diensten die niet kunnen worden beschouwd als een economische activiteit. De meeste, zo niet alle betrokken diensten lijken evenwel te kunnen worden gekwalificeerd als “diensten van de gezondheidszorg” in de zin van artikel 2, lid 2, f), van de dienstenrichtlijn,⁵ zodat ze buiten het toepassingsgebied van de richtlijn vallen. Dat is in elk geval zo voor het vergunningsplichtig aanbod aan diensten, namelijk de psychiatrische kortverblijven en de woonstructuren voor beschut wonen.

Bij gebrek aan nadere inhoudelijke omschrijving van de betrokken diensten in het voorontwerp en van het vereiste feitelijke inzicht in de betrokken activiteiten, kan de Raad van State evenwel niet bevestigen dat dat laatste het geval is voor alle in het voorontwerp geregelde diensten, zoals bijvoorbeeld voor de diensten voor laagdrempelige ondersteuning. In elk geval is het al dan niet vergunningsplichtig zijn van een dienst geen criterium om te bepalen of ze onder het toepassingsgebied van de dienstenrichtlijn valt, maar enkel om te bepalen aan welke artikelen van die richtlijn moet worden getoetst.

Indien bepaalde diensten die worden geregeld in het voorontwerp niet beschouwd kunnen worden als diensten van de gezondheidszorg, moeten de bepalingen over dit aanbod worden getoetst aan de artikelen 14, 15 en 16 van de dienstenrichtlijn.

Diensten die daadwerkelijk beschouwd kunnen worden als diensten in de gezondheidszorg en die dus buiten het toepassingsgebied van de dienstenrichtlijn vallen, moeten wel in overeenstemming zijn met de vrijheid van vestiging (artikelen 49 e.v. VWEU) en met de vrije dienstverrichting (artikelen 56 e.v. VWEU), wat inhoudt dat eventuele beperkingen van deze vrijheden ingegeven moeten zijn door een wettige reden van algemeen belang, proportioneel moeten zijn in het licht van deze wettige reden van algemeen belang en niet-discriminatoir moeten zijn.

³ Althans in zoverre die diensten niet beschouwd moeten worden als niet-economische diensten van algemeen belang (zie protocol nr. 26 ‘betreffende de diensten van algemeen belang’ bij het VWEU), in welk geval er hoe dan ook geen aanmelding als staatssteun is vereist.

⁴ Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’.

⁵ Zie HvJ 11 juli 2013, C-57/12, *vzw Fédération des maisons de repos privées de Belgique (Femarbel)*, ECLI:EU:C:2013:517, punten 35 tot 39, alsook GwH 23 januari 2014, nr. 6/2014, B.5-B.16.

5.1. Krachtens artikel 22 van de Grondwet geldt voor elke verwerking van persoonsgegevens en, meer in het algemeen, voor elke inmenging in het recht op het privéleven, dat het formeel legaliteitsbeginsel dient te worden nageleefd. Doordat artikel 22 van de Grondwet aan de bevoegde wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om vast te stellen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan het recht op eerbiediging van het privéleven, waarborgt het aan elke burger dat geen enkele inmenging in dat recht kan plaatsvinden dan krachtens regels die zijn aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering. Een delegatie aan een andere macht is evenwel niet in strijd met het wettelijkheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de “essentiële elementen” voorafgaandelijk door de wetgever vastgesteld zijn.⁶

Bijgevolg moeten de “essentiële elementen” van de verwerking van persoonsgegevens in het decreet zelf worden vastgelegd. In dat verband is de afdeling Wetgeving van oordeel dat ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, de volgende elementen in beginsel “essentiële elementen” uitmaken: 1°) de categorie van verwerkte gegevens; 2°) de categorie van betrokken personen; 3°) de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4°) de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5°) de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.⁷

5.2.1. De vraag rijst of de in artikel 51, eerste en tweede lid, van het voorontwerp opgesomde categorieën van persoonsgegevens volledig zijn.

Zo worden de categorieën van persoonsgegevens in artikel 51, tweede lid, van het voorontwerp beperkt tot gegevens van de betrokkenen die worden opgevangen door en van het personeel van dienstverrichters die een *vergunning* hebben, terwijl het blijkens de inleidende zin van dat tweede lid de bedoeling is om ook de verwerking van persoonsgegevens mogelijk te maken voor dienstverrichters die een *erkenning* hebben.

Ook moeten de stellers van het voorontwerp nagaan of wel degelijk alle instanties worden vermeld die persoonsgegevens kunnen verwerken. Zo worden de dienstverrichters voor laagdrempelige ondersteuning (die niet worden erkend of vergund) niet vermeld, terwijl zij nochtans ook persoonsgegevens verwerken.

5.2.2. Voorts moet het voorontwerp worden aangevuld met een regeling betreffende de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens.

5.2.3. De delegatie aan de Regering in artikel 51, derde lid, van het voorontwerp om de in het eerste en tweede lid vermelde categorieën van persoonsgegevens te preciseren, moet zo worden

⁶ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof: zie inzonderheid GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010, B.16.1; GwH 20 februari 2020, nr. 27/2020, B.17.

⁷ Adv.RvS 68.936/AV van 7 april 2021 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 14 augustus 2021 ‘betreffende de maatregelen van bestuurlijke politie tijdens een epidemische noodsituatie’, opmerking 101 (Parl.St. Kamer 2020-21, nr. 55-1951/001, 119). Zie ook GwH 10 maart 2022, nr. 33/2022, B.13.1; GwH 22 september 2022, nr. 110/2022, B.11.2; GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.74.1; GwH 17 mei 2023, nr. 75/2023, B.55.2.1.

begrepen dat enkel een nadere uitwerking van die categorieën mogelijk is en dat er geen nieuwe categorieën kunnen worden bepaald.

6. In een aantal bepalingen van het voorontwerp wordt beroep gedaan op regelgeving via het contractuele procedé.

6.1. Artikel 34, eerste lid, van het voorontwerp bepaalt dat het aanbod aan diensten voor laagdrempelige ondersteuning via een overeenkomst tussen de Regering en de dienstverrichter kan worden gesubsidieerd. Overeenkomstig artikel 44, eerste lid, van het voorontwerp kan het aanbod aan diensten voor georganiseerde ondersteuning worden gesubsidieerd via een overeenkomst tussen de Regering en de dienstverrichter.

In een dergelijke overeenkomst kunnen geen subsidiëringsvoorwaarden worden bepaald, maar enkel de praktische afspraken die een concretisering inhouden van de regels die bij dit voorontwerp of bij de uitvoeringsbesluiten ervan zijn vastgesteld.

De artikelen 34, tweede lid, en 44, tweede lid, van het voorontwerp bevatten een delegatie aan de Regering om “de daarmee samenhangende raamvoorwaarden” te bepalen.

Deze delegatie moet zo worden begrepen dat de Regering de betrokken voorwaarden inzake subsidiëring in die mate regelt dat de vervolgens nog te sluiten overeenkomsten wel degelijk voldoen aan hetgeen daarover zo-even is uiteengezet. Het is raadzaam om de ontworpen delegaties in die zin te preciseren.

6.2. Artikel 46, § 1, van het voorontwerp bepaalt dat de Regering proefprojecten kan ondersteunen volgens de voorwaarden die samen met een projectaanbieder in het kader van een overeenkomst zijn vastgelegd. Overeenkomstig artikel 46, § 2, bepaalt de Regering onder meer de voorwaarden voor de ondersteuning, de vorm en de inhoud van de aanvraag, de procedure en de nadere regels voor de evaluatie.

In de in artikel 46, § 1, bedoelde overeenkomst kunnen enkel praktische afspraken worden opgenomen die een concretisering inhouden van de regels die bij de uitvoeringsbesluiten van artikel 46, § 2, zijn vastgesteld.

6.3. Volgens artikel 45 van het voorontwerp kunnen de Regering en een dienstverrichter die een vergunning heeft verkregen, de subsidiëring en de nadere taakomschrijving vastleggen in een beheerscontract als bedoeld in artikel 105 van het decreet van 25 mei 2009 ‘über die Haushaltsordnung der Deutschsprachigen Gemeinschaft’.

In een dergelijke overeenkomst kunnen geen subsidiëringsvoorwaarden worden bepaald, maar enkel de praktische afspraken die een concretisering inhouden van de regels die bij dit voorontwerp of bij de uitvoeringsbesluiten ervan zijn vastgesteld. Aangezien in de ontworpen bepaling niet wordt vastgesteld wat de nadere taken van de dienstverrichter zullen zijn, wat de subsidievoorwaarden zijn en op welke wijze het subsidiebedrag wordt bepaald, moet de ontworpen bepaling in die zin worden aangevuld of moet een delegatie worden verleend aan de Regering om deze elementen te bepalen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 10

7. De gemachtigde bevestigde dat er in artikel 10 van het voorontwerp ook een delegatie aan de Regering moet worden opgenomen, zoals in de overige bepalingen over het aanbod aan diensten.

Artikel 12

8. De gemachtigde bevestigde dat in artikel 12 van het voorontwerp ook een delegatie aan de Regering moet worden opgenomen om de toegangsvoorwaarden te bepalen.

Artikel 17

9. Gevraagd of de nieuwe vergunningsaanvraag als bedoeld in artikel 17, § 2, van het voorontwerp niet eerder moet gebeuren dan wanneer de duur van de voor een bepaalde duur verleende vergunning verstreken is, stelde de gemachtigde voor de ontworpen bepaling als volgt te herschrijven:

“§2 - Die Dienstleister, die über eine Genehmigung verfügen, stellen einen neuen Antrag bzw. Teilantrag auf Genehmigung, wenn:

1. bevor die gegebenenfalls befristete Genehmigung abgelaufen ist;
2. wenn der Dienstleister, die Regierung oder die Inspektoren feststellen, dass die in der Genehmigung erwähnten Angaben nicht mehr mit der Wirklichkeit übereinstimmen oder aus anderen Gründen die Notwendigkeit besteht, die in der Genehmigung erwähnten Angaben abzuändern;
3. wenn der Dienstleister ein zusätzliches Unterstützungsangebot anzubieten wünscht, insofern es sich um ein in Artikel 14 erwähntes Angebot handelt.”

Met dat tekstvoorstel kan worden ingestemd, met dien verstande dat artikel 29, § 2, van het voorontwerp over de vernieuwing van de erkenning in dezelfde zin moet worden aangepast.

Artikel 25

10. In artikel 25, eerste lid, van het voorontwerp wordt niet bepaald wat gebeurt met het mandaat wanneer een vergunning wordt overgedragen overeenkomstig artikel 18 van het voorontwerp. Dit moet worden verholpen.

11. De draagwijdte van de delegatie aan de Regering in artikel 25, tweede lid, van het voorontwerp om “de nadere regels” vast te leggen, is niet duidelijk. Ofwel wordt ermee louter herinnerd aan de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Regering,⁸ maar in dat geval is die

⁸ Artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met artikel 7 van de wet van 31 december 1983 ‘tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap’.

bepaling overbodig en moet ze worden weggelaten. Ofwel wordt er meer mee beoogd dan hetgeen voortvloeit uit de algemene uitvoeringsbevoegdheid, maar dan moet de toegekende delegatie worden gespecificeerd.

Die opmerking geldt ook voor artikel 33, tweede lid, van het voorontwerp.

Artikel 47

12. In artikel 47, tweede lid, van het voorontwerp moet worden verwezen naar “die in Artikel 4 Absatz 2 erwähnten Ziele” in plaats van “die in Artikel 5 erwähnten Ziele”.

Artikel 52

13. In artikel 52, §§ 1, tweede lid, en 2, derde lid, van het voorontwerp schrijve men “gemäß den Artikeln 4 und 5” in plaats van “gemäß den Artikeln 5 und 6”.

Artikel 61

14. De gemachtigde verklaarde dat aan de lijst van op te heffen rechtsregels in artikel 61 van het voorontwerp ook het koninklijk besluit van 10 juli 1990 ‘houdende vaststelling van de normen voor de bijzondere erkenning van psychiatrische verzorgingstehuizen’ moet worden toegevoegd.

Voorts bevestigde de gemachtigde dat naast artikel 6 ook de artikelen 47 tot 50 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’ moeten worden opgeheven.

Artikel 62

15. De overgangsregeling in artikel 62 van het voorontwerp impliceert dat de woonstructuren voor beschut wonen en de ambulante therapie die al een toelating, erkenning of vergunning hebben op basis van het decreet van 4 juni 2007 ‘über die psychiatrischen Pflegewohnheime’, de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 of het koninklijk besluit van 20 maart 1975 ‘betreffende de erkenning en de subsidiëring van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg’, gedurende een termijn van (ten hoogste) vijf of tien jaar de financiering volgens de regels in of ter uitvoering van het aan te nemen decreet zullen ontvangen, zonder dat ze onderworpen zijn aan de erkennings- of vergunningsvoorwaarden in of ter uitvoering van het aan te nemen decreet (aangezien ze voor die periode onder de erkennings-, vergunnings- en toelatingsvoorwaarden in de voormelde rechtsregels vallen).

Dit verschil in behandeling ten opzichte van vergelijkbare dienstverrichters die niet onder die overgangsregeling vallen, moet kunnen worden verantwoord in het licht van het gelijkheidsbeginsel, vooral dan vanuit het opzicht van de lange termijn waarvoor de overgangsregeling kan gelden.

16. De gemachtigde bevestigde dat in artikel 62, eerste lid, 2°, van het voorontwerp “anerkannt” in plaats van “genehmigt” moet worden geschreven.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Yves DEPOORTER

Jeroen VAN NIEUWENHOVE